

Українська газета

Число 4.

9 грудня 1945 р.

Рік I.

Х Т О Т И ?

Хто бував у Польщі - напевно зауважив, що там діти, які заледве навчилися говорити - знають і зальотки повторюють віршик: "Хто ти є?" - "Поляк малий!" - "Який герб твій?" - "Орел білий!"

У Фінляндії, або як називають її самі Фінни - країні Суомі, батьки змалечку навчають дітей співомовки, що в українському перекладі брешуть: - "Чий ти син /чи дочка/? - "Я син Суомі, -- не віддам її нікому!"

Та й в інших країнах, великих і малих, вільних і поневолених - є звичай змалку прищеплювати дитині - майбутньому громадянину чи громадянці, любов до свого народу, краю, мови. І не тільки любов але і здорову національну гордість: - моя для мене найкраще! Віршики і співомовки патріотичного змісту, заучені дитиною від батьків в часах перших ступенів свідомості, заучені, отак собі, ніби для забави - це могутній фундамент дальшого розвитку національної свідомості. Завчене в ті часи, засіяне в дитячому мозку і серці - не забувається вже до смерті. Воно є перше і головне, а все, що долучається до нього раз із розвитком свідомості, відноскоу, впливу тих чи інших ідей - це вже другорядне. Воно ніколи не витисне із душі і розуму того "символу життя" і не стане на першому місці.

Тому Фін чи англієць, яких би він переконань не був - ніколи не поставить інтересів своєї партії - понад інтереси і добро своєї держави. Бо Фін ніколи не забуде науки батька і матері, що він перш за все син Суомі! Бо англієць не забуває науки дитячих літ: "завжди і всюди - пам'ятай, що ти англієць! Для доброго англієця - Англія перш за все і понад усе!"

Як же стоїть справа з цим у нас - українців? Такого чудодійного віршика що кинутий колись, може для шарту, одними устами - став, як наприклад у поляків, загально відомим і узиганим під усіма окупаціями, в усіх шарах населення - у нас немає. Так уже якось сталося, що не зродився.

Є у нас чимало свідомих патріотичних родин, що їх дітки, перед сном, моляться: "Боженьку! пошли здоров'я татусеві, мамусі, - волю і щастя Україні!"

Чимало є родин, що їх діти, підростаючи, знають хто вони, "яких батьків, ким за що закуті..."

Але як же багато родин в яких діти або зовсім в цьому напрямку не виховуються, або просто калічаються. Народ ми, як то кажуть, "з розмахом"; талановити на всі руки - не тільки на співи, стандарту і трафаретів в житті не любимо... Якось і дивно було б, як би наші діти і на Сході, і на Заході, на запит - хто ти? - трафаретно відповідали: "Українець я малий - мені край мій дорогий" чи там - "герб мій - тризуб золотий".

Та українські батьки, як і всі батьки - люблять почуванитися перед знайомими розумом дитини... Звичайно, не цікаво, як що дитина тільки своє ім'я та прізвище знає. Ауди цікавіше як малий "кешук" на запитання - хто ти? - поважно відповідає: - "Я Бальсявник!" або "удальник"! А батько тішиться, хоч... в душі він зовсім не большевик.

спитавою хто - по що-я це? по що!.. Ануз приїде якийсь гість "властивий" почує і похвалить: "хараго, сукін син, дітей васпитиваст! Класовує ліню строго держит!.. Це на Сходу, де звичайно, про трокує не згадуи... Але й на Заході часто - густо можно було почути від дитини і то інтелігентних батьків: - "Я радикал!" - "Я націоналіст!" - та навіть - "Я конелатол!" - бо й така "політика" у нас була... Звичайно ці діти, одночасно чи згодом довідувалися, що вони українці, та це вже "в другу чергу"...

Чи-я треба дивуватися, що коли часи були принесли нам гасло "Україна понад все!", - то для більшості - понад усе! - все таки залишилися групові чи й просто особисті інтереси та амбіції.

Та справа не тільки в прищеплюванні дитині з коліски "партійного" напрямку... Ї справа ще більш важлива, а саме-мова! Це торкається батьків, що із шкільи вилазять, щоби діти розмовляли "панською", "інтелігентною" мовою і хахартяться та злостяться, коли дитина вернувшись з двору чи школи - "музицькі" слова в хаті вимовляє... Нема чого дивуватися батькам які й самі по українському лише тоді говорять як в українському таборі - по харчові картки, або по ордер на помешкання приходять. А скільки ж то є таких що й між собою по своїому розмовляють, а дитину вчать калічити чужою "панською мовою"... мовляє, хай вже ми... та хай хоч дитина... по панському... цюру-руше трішки пам"ять цієї дитини і почувте від неї: "бітесен!" - "данкесен!"...

Один наш публіцист написав колись, що народи діляться на дві категорії: на народи панські /ті що вміють бути панами своєї землі/ і народи замські /які вміють бути лише наймитами других народів/. Якже висловлюєчись - світ ділиться на народи, які вміють себе шанувати і на народи, які себе і свого шанувати не вміють. Просто дивно-чому деякі наші люди вірять, що стають "панамі" цюраччись рідної мови? Вони мабуть, не знають, що пан саме тому пан, що не походить від малця /обезьяни/ і не малпує інших, а навпаки, ті що стоять нижче - його наслідують...

Тарас Левченко в своїх творах не раз згадує гіркими словами тих земляків, які України і української мови цюраччються та порчає їх, що:

Хто матір забуває   Чужі люди цюраччються,
Того бог карає,   В хату не пускають...

Доки що, чужі добрі люди нас ще не цюраччються, і в хату пускають, і їсти дають, навіть шанують нас більше від інших, що в такому ж як і ми положені спинилися... Алеж чому? Більшість із тих, від кого залежить наша доля - навіть не знали до війни, що такий народ живе на світі... Іх ще й переконували з усіх боків, що такого народу окремого нема, - під одну вітлу всіх!.. Та вони самі побачили, що це не згідне з правдою. Вони слухали наші пісні, оглядали зразки нашого мистецтва, вслухалися в нашу мову, бачили наше відношення до праці, чистоту житлових приміщень, внутрішню дисципліну, порівнювали це з тим, що бачили в інших і самі прийшли до висновку, який приніс за собою, що ми маємо. Чи те саме було б, якби всі українці, яких доля занувила седи на чужину, за прикладом деяких наших земляків - махали руками і берешали: - "да ш то там!.. Росія чи Україна - да ето усьо равно!.." - "да что там - мова ілі рускій язик - всьо равно - рускій язик даже красівеє!.." Ні! булоб зовсім інакше! "всьо равно" - булоб не тільки для нас, але й для тих, що ривали й ривають про нашу долю... Не булоб ні українських таборів ні усього, що маємо... Цікаво - за чий плечі ховалибся тоді ті, що тепер, живучи спільно з нами - латть Україну і зневажають її мову?!

А наше-я життя і переживення - це лише маленька частинка життя нашого народу. Щоби заняти почесне місце в світі - треба бути гідним його. Тож не каліchte нерозумно душ тих до кого належить і від кого залежить майбутнє. Встановлюйте в душах дітей дороговкази які привернуть їх і Україну до волі і кращої долі..

ЗИМОВИЙ ПОХІД

В перших днях грудня 1919 року, Армія Української Народної Республіки - опинилась на волоні в "трикутнику смерті". Вовочи на три фронти, без союзників і без допомоги ззовні - армія зіткнулась ще з одним страшним ворогом - тифом.

Здавалося, немає іншого виходу, як лише скласти зброю і піддатися на ласку одного із трьох ворогів.

Та обов'язок перед справою за яку так довго провадилася боротьба, за яку було пролито так багато крові краших синів України - не дозволяв і думати про це ні головному командуванню, ні змученим бійцям.

Греба було знайти вихід, щоб пролита кров не пішла на марно; щоб армія, яка піднесла прапор боротьби за Українську державу - була захоронена, щоби честь молодій держави була урятована перед лицем цілого світу.

І вихід був знайдений. Все здібне до бою - було зібране в "кулак". Армія, стиснута на невеликому просторі - не могла вже утримати три фронти і Головний отаман, по нараді з командирами частин - кинув війсьکو у війну без фронтів. Була це небезпечна операція, якої вороги не передбачали. Незломний козацький дух і козацьке шастя - допомогли.

Прорвавши в ніч з 6-го на 7-го грудня та в наступні дні і ночі денікинський фронт - армія пішла в загілля ворогів. Пішла степами України - в села і міста, де вже її не сподівалися. Поява українських полків і дивізій - підносила дух населення; воно широ вітало своїх борців за волю, попорнювало їх прорідлі лави новими добровільцями. Це підносило дух козаків і старшин, додавало їм віри в перемогу і сили для надлюдських, часом, зусиль і вчинків.

Шастлива була не тільки думка цієї операції, але шастливо випав і підбір командування для цього не звичайного походу. Армію гів генерал Смелянович-Павленко - старшин, - не тільки добрий полководець, але і воляк душею, який був завжди впереді, був завжди там де була найбільша небезпека, який давав собою приклад - не лякати смерті, не годі, бездоріжжя. Воляки вірили в шастливу зірку "дідуся" і не гагалися йти за ним - куди він. Його добре доповнював начальник штабу - відомий ще з боїв у Галичині - полковник Доллуд, завжди спокійний, зрівноважений. Отаман Тютюнник - заступник командарма, що оперував, переважно, окремо - був старий партизанський воляк, для якого блукання по ворожих тилах - не були новиною.

П'ять місяців продовжувався похід. П'ять місяців армія йшла з болями хоч і в різних напрямках, але завжди вперед. Ні болота ні сніги, ні тріскучі морози і хуртовини зимових походних ночей - не сніняли воляків не заломлювали духа борців за св'яту правду - за волю батьківщини.

Несподівана поява полків української регулярної армії в тилу білих чи червоних москалів вносила не тільки замішання в ряди ворога, - вона ожигляла надію, запал до боротьби в рядах українських повстанців і партизанів, сповіщала усьому населенню України, що українська держава, народня армія - живе і бореться!

А коли прийшов час, отримавши наказ Головного Отамана, попорнена, піднесена духом армія - вернулася на Захід і разом з рештою частин, що збереглися не будучи в зимовому поході - знову провела проти ворога фронтону війну. Хоч та війна не скінчилась нашою перемогою, але зимовий похід - назавжди залишився світлою сторінкою в накій історії.

Це один епізод з наших визвольних змагань, який був шастливо замислений, шастливо переведений і шастливо закінчився. В пам'ять його встановлено орден Залізного Хреста, а день його початку - став національним св'ятком і днем віддання пошани тіням лицарів, що полягли в ньому.

Учасник походу.

ЗА ДМАРАМИ ЗНАЙДЕМ ТИ ЗАВЖДИ СОНЦЕ

Нижче містимо статтю містера Рітфельда адміністратора УНРРА в нашому таборі. Містер Рітфельд користується глибокою пошаною і великими симпатіями серед мешканців табору.

Редакція.

Редакція "Українських Вістей" - попросила мене про малу вкладку - допис до часопису. Чому б я мав не піти назустріч? Це спрапляє мені навіть велику радість, бо я знаю, що цей листок попаде в кімнати багатьох моїх приятелів, а я розмовляю з ними дуже охоче.

Що є гідне особливої уваги в житті? Того самого дня, в який тебе твоя мати на світ привела серед болів, але з усією любов'ю на яку здібна лише мати - вона вже знала, що одного дня ти відіти мусиш з цієї "долини сліз".

Що це нам каже?

Це каже, що ми тільки короткий окреслений час знаходимося тут. Навіщо ми знали що будемо вічно - не варто було б задавати собі клопоту і думати перед тим, як ми проводимо наші дні. Бо що значать сто тисяч або десять тисяч поганих днів в порівнанні з цілою вічністю? Ми завжди мали ще досить часу удосконалити нашу думку, очистити наше сумління... що що було б нам соромитись наших поганих вчинків, думок - сліз?!

Але, любий приятелю! Життя є таке коротке в порівнанні з вічністю! Ми прожили 20, 30, 40, 50 років. ніколи вже ці роки не вернутесь на зад. Як ми провели цей час?

Чи ми завжди робили те, про що можемо з кожним одверто розмовляти? Чи завжди були ми справедливі до інших людей? Чи поважали ми наших дорогих батьків так, як вони цього заслуговують? Чи ми дбали про наших дітей, як це належить? Були ми самолюбиві - чи думали і про наших ближніх? Чи - сьогодні - живемо ми притримуючись потрібних підстав і засад?

Хтось із вас скаже мені: Чому повинні бути ми поважними, добродійними, справедливими? Що для нас - життя?! Ігляньте - ми - ген далеко від нашої батьківщини... Ми - раби від довгих довгих літ... що дало нам життя?! Чому-ж скажи, скажи, чому ми мусимо таки бути добрими?.. наше життя не принесло нам добра, не дало нам сонця...

Ходіть, приятелі, дайте мені руку. Ми підемо в гори. Дорога буде далека і стрімка. Я знаю, ви змучитесь спинаючись, але знайте друзі, там в горі, високо понад рівнинами, блискуче сяйво - сонце - світитиме також і для вас.

Сподіваюся, що скоро матиму змогу знову з вами поговорити.

н.д. Р і т ф е л ь д.

ТАБІР НОВИЙ УЛЬМ В ДОБРОМУ СТАНІ І ДОБРЕ ЗОРГАНІЗОВАНИЙ такий висновок зробив генерал-лейтенант Г у а й т е після інспекції нашого табору 5.12.1945 року.

Інспекція табору відбулася в присутності представників місцевої УНРРА: адміністратора п. Рітфельда, пор.Стотта, пор.Стюарта та заступника керівника табору професора Д-ко.

ЧИ СПРАВДІ ЄЩЕ МІР ?

перед нами карта світу... На ній червоною олівцем закреслені країни де сьогодні, тобто в тому часі коли друга світова війна вже поза нами, коли здавалося досягнуто /принайменше на думку деяких політичних кол/ триєкі підстави для міжнародної співпраці безупинно виникають нові конфлікти, виникають свіжі, або відновлюються давні, часом навіть дуже старі проблеми, які настирливо вимагають для себе більш чи менш радикального розв'язання.

Зачепо від Ірану. Від довгого часу в цій державі кипить. На підставі умов трьох великодержав із 1942 року Іран являється незалежною країною, тому не можна поодніи із цих держав втручатися у внутрішні справи перського народу. Одначе Іран перебував від довгого часу під фактичною окупацією ССР. нещодавно відбуває в провінції Азербайджан комуністичне повстання. На підставі звітлень англійських коресподентів, повстанці їздять на совітських машинах. "Невідомо - говорить один британський коментатор, - чи й кермуть цими машинами теж совіти?". На всякий випадок, повстанці озброєні перськими крісами але... сконфісковані совітською військовою владою, ще підчас займання Ірану совітськими військами.

Англія й Америка, безпосередньо зацікавлені ходом події в Ірані, виготовили ноту, яку передали урядові ССР, пропонуючи відтягнути усі війська трьох великодержав з Ірану та уможливити іранському урядові, своїми власними силами завести лад і спокій у державі. Совіти в свою чергу відповідають нотою в якій заявляють, що неправдою є неначеб то вони їмшувалися в конфлікт, який відбух у північних провінціях Ірану, натомість правдою є що Іран зломив договір з 1942 року. практично війська ССР зупинили марш іранських частин що йшли здавити повстання в Азербайджані.

Друге, велике вогнище "внутрішньої" незгоди в Китаї ще не злагіднене. Димісія американського посла в Китаї Гурлей вказує на те, що справа там "дипломатично" комплікується... Америка спостерігла мабуть, що в такій ситуації шеф генерального штабу й а р ш а л ь, краще зможе боронити інтереси Америки на терені Китаю, як тільки генерал Гурлей... А інтереси аліантів у Китаї великі. Тамже, як писав ще в червні Макс Істмен, вирішується доля світу...

незліквідовано ще розрухїв на Яві, де в Батавії й Бандуні тривають далі завзяті бої. В Індохінах тривають повстання тубільців проти французів, в палестині розв'ятується дальше арабсько-їдівський конфлікт, в Індії протианглійські заворушення, в Болгарії в деяких місцевостях вуличні бої.

Виринає питання: чих це має бути отой спрагнений усіми націями справедливий мир, який принесло закінчення другої світової війни? Чи взагалі це вже мир? Чи не є це якась увертюра до нового великого конфлікту?

президент Трумен заявив на одній пресовій конференції, що несподіляє думки, яка допускає можливість відбуху третьої світової війни внаслідок відкинення ССР міжнародної співпраці, але рївночасно заперечив потребу скликання нової конференції "великої трійки". Во, ніби, пощо?.. Конференція для конференцій це зайві кошти й втрата часу. Треба пошукати більш реального способу, розв'язки некучих і дуже... непріємних проблем...

ВІСТІ З СВІТУ

Б е о г р а д. Югославянський парламент в обох палатах затвердив проклямацію маршала Тіто, якою він ліквідує в Югославії монархію і впроваджує республіканський устрій.

Короля Петра, який від часу окупації німцями Югославії, живе в Лондоні, позбавлено його прав. Король заявив на це, що він не визнає цієї

постанови, бо вибори в Госларі не були демократичними і воля Егосларського народу не була вільно висловлена. "Я буду слухати наказу могого судиння, - сказав він, - щоб згальнити Егосларію від тиранії, звідкіль би вона не йшла."

М о с к в а. Генералісіміус Сталін рішив продовжити свою відпустку і, мабуть, перед 21 не вернеться до Москви. 21 грудня Генералісіміус Сталін кінчає 66-й рік життя.

Л о н д о н. Вінстон Черчіль, колишній прем'єр міністр Великобританії - оскодив 30 листопада свої сімдесят перші роковини з дня народження.

В а р ш а в а. Як подає лондонське радіо, амбасадор Великобританії в Польщі сер Віктор Бендінг, склав чоловим представникам Варшавської влади офіційну заяву про те, що в Польщі не існує свобода слова і преси. Це протирічить постановам в Ялті та Потсдамі.

Представники уряду відповіли, що, поки що, ці свободи не можуть бути впроваджені з огляду на труднощі які переживає Польща та з огляду на діяльність нелегальних бунтівничих елементів.

У А В Э Р О В А Х Р О Н І К А

5.12.45 р. в церкві св. архистратига михайла після вечірні с. Архачуком відправлено молебень з нагоди річниці Зимого походу. На молебні було багато старшин та воїнів учасників походу.

Владика Платон відправив архиррейську службу богу в церкві св. Ятого архистратига михайла і відіхав 5.12.45 р. до своєї резиденції.

2-го та 3-го грудня з успіхом пройшли концерти хоромі-панелі "Сурма".

До середи відбуваються літературні вечори наших письменників та поетів в редакції газети "Українські Вісті". 3-го грудня н.р. в присутності гостей з Швайфурта, Аузоурга та Місена проф. Біленький та пані Кандиба зачитали свої твори, які у присутніх викликали велике зацікавлення. Гаряча дискусія та обмін думок тривала ще довго після того, як вечір офіційно був уже закінчений.

Заходами жіночої секції розпочато організацію місцевого клубу. Будівництво йде шкврим темпом. Відкриття клубу відбудеться під новим рік.

Далькова майстерня організована жіночою секцією готуєть різдв'яні подарунки для дітей табору.

Театральна студія готуєть велику несподіванку для таборян.

З другої половини грудня в приміщенні нашої гімназії почне функціонувати Народній університет.

Великим темпом працюєть швейцка, кунаецька, годинникова майстерня та перукарня.

На парові опалення перейшли наш табір, хоч німецькі інженери, після експертизи, заявили, що паровичня не буде діяти. Сьогодні всі корпуси опріті

5.12.1878 року народивсь поет О. Олесь.

18.12.1934 року з наказу П. Мостиньєва розстріляно 28 українців, а між ними письменників, поетів, критиків: О. Влизька, Д. Сальківського, М. Герценка, Ір. Косинку, Ів. Крушельницького, І. Крушельницького, М. Лебедянна, Оста Бурелія, Романа Левченка.

НАДГУМОР

В МІЖТАБОРОВОГО ЖИТТЯ.

Від гласного кореспондента. В одному з уразьських таборів за постановою, здається, якоїсь верховної ради, для добра справи, зроблено певні пересування в адміністрації, відповідно до передніх факів високих урядовців управи табору:

Генеральний секретар П. Санчо-Ланчин обняв катедру фізики і математики. Він не буде провадити позашкільний курс, як подобатися дівчатам за посередництвом математичних формул.

Директор церковного хору П. Закривенч - став лектором поліційних приписів вуличного руху авт, мотоциклів, моторових чорнів та дитячих возків. Він не підготує науковий трактат: "Як має заховуватися рідна жінка, яка стане ученицею рідного чоловіка".

Дотеперішній загараза і автомастерні - письменник Моріс-Топський вернувся до свого фаху і почав писати газету. Залишив, однак, за собою право ходити з молотком поміж аїтами і виробляти дистильований лоду для акумуляторів, за що отримав титул інженера.

Редактор і журналіст П. Попсуї-Панірко - вертається до старої праці в шевському варстаті, залишаючи за собою право видавати свої твори скремими книжками.

Генеральний перекладач інженер П. Немирецький - стає головним директором науководослідної лабораторії для використання атомової енергії в боротьбі зі ствердінням плунка. Він не буде провадити дротимелі курси українських дипломатів. Застеріг собі право даліше доцільно робити вільні переклади на двадцять дві чужі мови.

Доцьогочасний Господарчий референт П. інженер Грубицький обімає посаду начального шефа канцелярії конференції об'єднаних народів, і якій будуть полагатися прохання і запотребування малих і недержавних народів. Причиною цього високого призначення було винайдення ним досконалої канцелярської системи для референтури. За цєю системою, на отримання, наприклад, одного цяха - треба подати письмове запотребування в шести примірниках, яке проводиться в дванадцяти книгах, потім пишеться ордер в чотирнадцяти копіях (одна для клієнта, одна для музею), потім идуть покриттяння, а потім настає вьяснення: "чи виче згаданий цях є на складі, чи не приобіцяний він кому іншому. Для переведення в життя своєї системи колишній референт заготовив три тони блянків аіопутівок і три скрині спеціального м'ягкого, вузького паперу в рульончиках. Експерти референтури признали останній папір за найвідповідальніший на ордери особливой ваги, бо... він має готові дірковані подімки на потрібний формат.

Механік автомастерні П. Фрук - призначений шеф-директором нової фабрики мотоциклів і електричних ламп, що є одночасно запальничками.

Шеф поліції пан Тарабарський призначається генеральним інспектором монополію.

Референт праці П. Крикун-Селедєв-Наддунаєвський - обімає посаду старшого поліцейя в сусідньому таборі.

ГОСПОДАРЧІ СПРАВИ

нас повідомляють, що хто добровільно запишеться до новоорганізованого за Дунаєм табору - будуть "басувати" по дві пачки американських цигарок параз. одна пачка буде даватися з особистих залізних резервів керівника П. інженера Петькіна.

Як доносить наш кореспондент, керівник сусіднього табору П. Молуд призначив на атомову бомбу, що не даватиме більше надпрограмових записок на отримання харчів тим, хто надпрограмово надікає до табору. З нагоди цієї події, харчового референта П. Сухоресенка - довелося відвезти на якийсь час до спеціальної лічниці, поки у нього проминує напад радісного жаду.

ПОЛІТИЧНІ ВІСТКИ

В таборі П. організувався новий український політичний союз - ССПС /соціалістично-монархично-капіталістично-трудомий-союз/. За програмою союзу державою має прозвати монарх, який три дні на тиждень мусітиме працювати у якійсь фабриці, за що буде отримувати талони на обід і одяг. Вваляючись точкою програми є те, що за нею, всі фабричні робітники мають, протягом п'яти років, стати великими капіталістами, що не звільняє їх, однак, від праці коло варстатів.

В таборі П.А. - організувалася Українська демократично-динамічна Робітничо-Торговельно-Селянська партія /скорочено УДРТСп./

В основі програми партії стоїть демократія, форми і зміст якої будуть ко тижня визначатися лідером партії.

В таборі П.Н.Н. - відбулося урочисте заложення, відкриття і проголошення нової політичної ліги - Му - Бу - Му - /Ми все можемо/. Ліга консулювана по прийняттю тайної мови. Що суботи відбуваються масові щирі люди доповіді бонзів ліги про їх досліди над раком /не мишок, а значиним, що має ззаду очі/. Для цієї цілі закуплено чудовий екземпляр цієї смирної тварини і розміщено його в потайній лабораторії. Там день і ніч працюють над ним різні фахівці, в тому числі відомі наші диригенти, і змушують рака видавати із себе різні звуки.

В статуті ліги написано, що голос народа - то голос божий. А коли запитати якогось просто дядька - коли буде те чи те - то він зовсім поважно відповідає: "Як рак свіснує!... Це твердять люди в різні час-тинах світу зовсім не змовившись між собою. Тому наші маїстри окультних наук прийшли до висновку, що в цьому жорасться велика таємниця, а саме, що який якийсь, хоч би и п'яний, рак свіснує - то і цей момент сповняється всі побажання народів і окремих осіб. Треба тільки якось відобути з рака цей звук. В той час, як одні члени ліги розлять з уїзненням в шклянні банці раком різні досліді і операції - інші члени стоять осторонь і не випускають з голови побажань за програмою ліги.

Політичні противники мувумівців твердять, що нічого з того не прийде бо, морзяє, думки мувумівців цілий час обертаються довкруги нових черевиків і теплих штанів. Так що якийсь як і свіснує несподівано - то вони все одно прогаплять побажати в той момент самотійної і соборної...

Але на нашу думку це просто гня конкурентної заздрости, бо ліга му-бу-му - збирає у таборах великі фонди на прохарчування майбутнього спасителя народу. Ліга має також свій друкований орган, який називається "Голос Рака".

Всім новим партіям і політичним осередкам наша редакція посилає своє привітання і побажання успіхів в їх важкій праці на народній ниві.

О Г О Л О Б Е Н Я

Для нервово хорих, ревматиків, старих та немощних рекомендую новий метод лікування. Лише один щоденний сеанс - "СПІВ ПОМІ НЕ ЗАДУБ-НІВ!"

директор харчової бази інженер Захогайко..